

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **VVSA INVEST s. r. o.**, se sídlem Vyšehradská 1349/2, Praha 2, zastoupen JUDr. Radoslavem Bolfem, advokátem se sídlem Zádušní 2590/2, Mělník, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 1. 2020, č. j. 5 Af 14/2016 - 39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Dodatečným platebním výměrem ze dne 9. 10. 2014, č. j. 5731282/14/2002-24901-110522, doměřil Finanční úřad pro hlavní město Prahu žalobci daň z přidané hodnoty za zdaňovací období září 2009 ve výši 87 286 Kč a současně mu stanovil penále v částce 17 457 Kč (dále též „dodatečný platební výměr“).

[2] Žalobce podal proti uvedenému dodatečnému platebnímu výměru odvolání. Žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 12. 2015, č. j. 42135/15/5300-22443-607102, odvolání zamítl a dodatečný platební výměr potvrdil (dále též „rozhodnutí o odvolání“).

[3] Podle orgánů finanční správy bylo v řízení zjištěno, že žalobce nepřiznal a nezaplatil daň z přidané hodnoty z transakce spočívající v pořízení vozidla značky BMW 330D DPF Touring, VIN X (dále jen „vozidlo“) dne 17. 9. 2009 od německého dodavatele BCA Autoauktionen GmbH (dále též „dodavatel“). Při transakci jednal za žalobce V. P. (dále též „zmocněnec“), který potvrdil, že vozidlo bude převezeno z Německa do jiného členského státu a poskytl dodavateli DIČ žalobce. Za místo plnění se dle § 11 odst. 2 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném pro rozhodné období (dále jen „ZDPH“) považuje členský stát, který

vydal DIČ, ledaže by pořizovatel prokázal, že pořízení zboží z jiného členského státu bylo předmětem daně v členském státě ukončení odeslání nebo přepravy zboží. Žalobce však neprokázal, kam bylo vozidlo přepraveno, resp. že vozidlo bylo předmětem daně v jiném členském státě, což má za následek nutnost doměření daně z přidané hodnoty stěžovateli v České republice. Orgány finanční správy nepřisvědčily žalobci ani v tom, že jeho zmocněnec překročil zástupčí oprávnění udělené mu žalobcem.

II.

[4] Žalobce podal proti rozhodnutí o odvolání žalobu k Městskému soudu v Praze (dále též „městský soud“), který ji zamítl výše označeným rozsudkem. Městský soud se ztotožnil s argumentací orgánů finanční správy, že byly splněny podmínky pro doměření daně žalobci. Orgány finanční správy nepochybily, pokud místo plnění určily dle § 11 odst. 2 ZDPH. Důvodnou neshledal městský soud ani námitku žalobce, že mu nelze přičítat jednání jeho zmocněnce, jakož ani námitku, že zmocněnec překročil své zástupčí oprávnění. Ze spisu vyplývá, že zmocněnec žalobce byl oprávněn učinit předmětnou transakci jménem žalobce a nepřekročil zástupčí oprávnění. Jako irelevantní a účelové vyhodnotil soud námitky žalobce, že neměl možnost s vozidlem nakládat, vozidlo osobně nekoupil a dozvěděl se o něm až v průběhu daňové kontroly. Důvodné neshledal městský soud ani námitky poukazující na nedostatečné dokazování a na vady v řízení. Z uvedených důvodů městský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Rozsudek městského soudu (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je v plném znění dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[5] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Stěžovatel v kasační stížnosti nesouhlasil s aplikací § 11 odst. 2 ZDPH na svůj případ. Orgány finanční správy všechny skutečnosti účelově interpretovaly v neprospěch stěžovatele. Dále uvedl, že jeho zmocněnec překročil své zástupčí oprávnění, když dodavateli poskytl DIČ stěžovatele. Stěžovatel setrval i na své argumentaci, že vozidlo nikdy nebylo v jeho držení, resp. že neměl možnost s ním nakládat, neobdržel účetní ani jiné doklady k vozidlu. Z výše uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[6] Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém shrnul a rozvedl argumentaci obsaženou v žalobou napadeném rozhodnutí a v rozsudku městského soudu, se kterým se ztotožnil. Kasační námitky důvodné neshledal. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost není důvodná.

pokračování

[9] Nejvyšší správní soud předesílá, že podle § 102 s. ř. s. je kasační stížnost opravný prostředek proti pravomocnému rozhodnutí krajského (zde městského) soudu. Nejvyššímu správnímu soudu nepřísluší v kasačním řízení přezkoumávat opětovně rozhodnutí žalovaného v rozsahu přezkumu provedeného krajským soudem. Předmětem přezkumu může být proto toliko to, zda rozhodnutí krajského soudu k námitkám uvedeným v kasační stížnosti ob stojí. Nejvyšší správní soud je přitom povolán pouze k přezkumu v rozsahu vymezeném stěžovatelem. Řízení o kasační stížnosti je totiž ovládáno zásadou dispoziční. Obsah, rozsah a kvalita kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20, či ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99).

[10] Stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil pouze obecné námitky, ve kterých konkrétně nezpochybňoval argumentaci orgánů finanční správy a městského soudu. Zopakoval pouze svou dřívější argumentaci, se kterou se však již vypořádaly orgány finanční správy i městský soud. Nejvyšší správní soud se přitom s jejich posouzením věci ztotožnil.

[11] Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem předně v tom, že z předloženého správního spisu (z listiny Kaufliste ze dne 17. 9. 2009, potvrzení ze dne 17. 9. 2009, faktury č. R02/NE/044177, výpisu transakcí dodavatele atp.) vyplývá, že dne 17. 9. 2009 zmocněnec stěžovatele zakoupil (na základě plné moci udělené mu stěžovatelem) u dodavatele se sídlem v Německu předmětné vozidlo. Z ničeho přitom nevyplývá, že by zmocněnec stěžovatele překročil své zástupčí oprávnění dané mu stěžovatelem. Stěžovatel v tomto ohledu nepředložil žádný podklad, ze kterého by bylo lze dovodit, že jeho zmocněnec překročil zástupčí oprávnění. Nutno dodat, že sám stěžovatel (nikoli tedy jeho zmocněnec) uhradil dodavateli fakturu č. R02/NE/044177 za sporné vozidlo, čímž *de facto* potvrdil správnost jednání zmocněnce.

[12] Ve světle uvedeného nelze městskému soudu vytýkat, že jako účelová vyhodnotil tvrzení stěžovatele o tom, že vozidlo nezakoupil, neměl možnost s vozidlem nakládat atp. Ze správního spisu je zcela zřejmé, že ačkoliv stěžovatel osobně vozidlo od německého dodavatele nezakoupil, učinil tak prostřednictvím zmocněnce P. V. Stěžovatel se tak stal vlastníkem uvedeného vozidla se všemi z toho plynoucími důsledky. Riziko nepředání předmětných podkladů ze strany jeho zmocněnce, nesdělení všech podstatných skutečností atp. jdou k tíži stěžovatele jako zmocnitele. Ostatně stěžovatel ani netvrdil, že by ve věci překročení zástupčího oprávnění činil kroky ve smyslu § 33 zákona č. 40/1964 Sb., např. že by se obrátil na příslušný občanskoprávní soud. Ani v řízení o kasační stížnosti nepředložil žádný podklad v tomto směru. I zdejší soud tak jeho obranu hodnotí jako účelovou.

[13] Nejvyšší správní soud dále souhlasí s městským soudem v tom, že pravidla pro určení místa plnění při pořízení zboží z jiného členského státu jsou stanovena v § 11 ZDPH. V dané věci použité pravidlo podle § 11 odst. 2 ZDPH je doplňkovým pravidlem pro určení místa plnění, jež se uplatní, neuplatní-li se základní pravidlo stanovené v § 11 odst. 1 ZDPH (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2014, č. j. 7 Afs 66/2013 - 78).

[14] Podle § 11 odst. 1 ZDPH se za místo plnění při pořízení zboží z jiného členského státu považuje místo, kde se zboží nachází po ukončení jeho odeslání nebo přepravy pořizovateli.

[15] Podle § 11 odst. 2 ZDPH se za místo plnění při pořízení zboží z jiného členského státu považuje členský stát, který vydal daňové identifikační číslo, které pořizovatel poskytl osobě registrované k dani v jiném členském státě, která mu dodává zboží, pokud ukončení odeslání nebo přepravy zboží je v jiném členském státě, než který vydal toto daňové identifikační číslo, a jestliže pořizovatel neprokáže, že pořízení zboží z jiného členského státu bylo předmětem daně v členském státě ukončení odeslání nebo přepravy zboží. Tímto ustanovením není dotčeno ustanovení odstavce 1.

[16] Z § 11 odst. 2 ZDPH tedy vyplývá, že při pořízení zboží z jiného členského státu se za místo plnění považuje členský stát, který vydal DIČ pořizovateli zboží, jenž pořizovatel poskytl dodavateli, který je registrován k dani v jiném členském státě. To za podmínky, že k ukončení přepravy zboží dojde v jiném členském státě, než který vydal DIČ pořizovateli, a jestliže pořizovatel neprokáže, že zboží bylo předmětem daně v členském státě, kde byla přeprava ukončena.

[17] Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel nebyl schopen řádně doložit, kde se vozidlo nacházelo po ukončení jeho odeslání, resp. přepravy. Dále ze spisu vyplývá, že zmocněnec stěžovatele při pořízení předmětného vozidla poskytl dodavateli DIČ stěžovatele, podepsal doklad o převzetí vozidla a dále potvrdil, že vozidlo převezde do jiného členského státu. Pokud by stěžovatel vozidlo přepravil do jiného členského státu odlišného od státu, který vydal toto DIČ, je místem plnění dle § 11 odst. 2 ZDPH členský stát, který DIČ vydal, ledaže by stěžovatel prokázal, že pořízení zboží z jiného členského státu bylo předmětem daně v členském státě ukončení odeslání nebo přepravy zboží. Stěžovatel však neprokázal, kam bylo předmětné vozidlo přepraveno, jakož ani to, že bylo předmětem daně v jiném členském státě. Jinými slovy, stěžovatel prostřednictvím svého zmocněnce poskytl dodavateli své DIČ, přičemž neprokázal, že vozidlo pořízené v jiném členském státě bylo předmětem daně v členském státě ukončení odeslání či přepravy, což má za následek závěr, že místem plnění je členský stát, který vydal DIČ (§ 11 odst. 2 ZDPH), a proto stěžovateli dle § 25 a § 108 ZDPH vznikla povinnost přiznat a zaplatit daň z přidané hodnoty v České republice. S ohledem na dikci § 11 odst. 2 ZDPH jsou přitom irelevantní tvrzení stěžovatele o registraci vozidla v registru motorových vozidel, nemožnosti dispozice s vozidlem atp. Podrobněji k tomu odkazuje soud na rozhodnutí orgánů finanční správy a městského soudu, která se tímto podrobně zabývala, a stěžovatel jejich závěry relevantně nezpochybnil. Ani netvrdil, v čem jsou jejich závěry nesprávné. Pouze obecně uváděl, že orgány finanční správy všechny skutečnosti účelově interpretovaly v neprospěch stěžovatele. Stěžovatel však konkrétně nespecifikoval, které skutečnosti měly orgány finanční správy takto účelově interpretovat. Jeho argumentace byla obecná a ve stejném rozsahu se jí mohl zabývat i zdejší soud (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010 č. j. 4 As 3/2008 - 78, a na něj navazující judikaturu). Podle názoru Nejvyššího správního soudu hodnocení ze strany orgánů finanční správy odpovídá obsahu spisu a právní úpravě.

[18] V podrobnostech odkazuje kasační soud na rozsudek městského soudu a rozhodnutí orgánů finanční správy, se kterými se plně ztotožnil a jejich závěry přebírá.

[19] Lze tak uzavřít, že Nejvyšší správní soud neshledal na podkladě kasačních námitek důvod ke zrušení rozsudku městského soudu. Soud neshledal ani existenci vad, ke kterým je povinen přihlížet *ex officio* (viz např. § 109 s. ř. s.).

[20] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine*).

pokračování

[21] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. listopadu 2020

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu